

EL SAC DE LES RODONES

Hi havia una vegada un nen que es deia Pep.

A en Pep li agradaven molt les rodones, i a la seva habitació tenia un sac molt gros on guardava totes les coses rodones que anava trobant: botons, taronges, prunes, uns anells de la seva mare, les boles de vidre del seu germà gran, pilotes grans i petites, rodes de cotxes de joguina...

Un dia la seva mare el va cridar per dinar:

-Pep, vine, que el dinar t'està esperant!

I en Pep, que tenia molta gana, va anar corrents cap a la taula i va seure a la seva cadira. Però quan la mare li va posar al davant un plat de sopa, en Pep va perdre la gana de seguida. Odiava la sopa!

Així que es va quedar mirant el plat una bona estona sense decidir-se a ficar-hi la cullera. De sobte, es va adonar d'una cosa que li va agradar molt: el plat era rodó! I de pressa, de pressa, va agafar la cullera i en un tres i no res es va menjar tota la sopa fins que el plat va quedar ben net. La seva mare el mirava estranyada perquè mai l'havia vist menjar la sopa tan de pressa.

En Pep va agafar el plat, va córrer cap a la seva habitació i el va guardar a dins del seu sac de rodones. Aquell dia també va descobrir que la sopa que feia la seva mare era molt bona.

I com que el sac de les rodones estava tot ple, en Pep va pensar que ja hi havia guardat totes les rodones del món.

Al cap d'una estona, quan mirava per la finestra, va veure al cel una rodona molt bonica de color groc, que brillava tant que fins i tot li feia mal als ulls.

- Ai! Em falta aquesta rodona! – va pensar en Pep – Però com faré per agafar-la? És molt amunt!

Així que va sortir al jardí, va agafar una escala i va pujar-hi, però va veure que aquella rodona era a dalt del tot del cel i ni amb una escala molt alta podria arribar-hi.

Es va posar molt trist. La seva mare, que el va veure, li va preguntar:

- Què et passa, Pep, que estàs tan trist?

- És que no puc agafar aquesta rodona tan bonica – va contestar en Pep assenyalant el cel
- I per a què vols aquesta rodona, fill meu?
- Per a guardar-la al meu sac de rodones – li va explicar

Llavors, la mare d'en Pep el va fer seure a la falda i li va dir:

- Mira, Pep, aquesta rodona que t'agrada tant és el Sol, i el Sol és de tothom. No te'l pots quedar per tu. El Sol és dels nens i les nenes, de les persones, dels animals i de les plantes. Ens dóna llum i calor. Sense ell sempre seria de nit, i tindríem molt de fred.
- I els animals també tindrien fred? – va preguntar en Pep
- Sí, és clar que tindrien fred, i les plantes no podrien créixer sense llum. El nostre món no seria tan bonic com ara. Saps una cosa? El Sol és allà dalt perquè ningú el pugui agafar mai, perquè és de tots.

En Pep va entendre de seguida el que li deia la seva mare, que no es podien agafar les rodones que són de tots.

Així que va anar cap a la seva habitació, va obrir el sac de les rodones i les va treure una per una: els botons, les taronges, les prunes, les pilotes grans i petites, les rodes...Va deixar cada cosa al seu lloc i va tornar al seu germà gran les boles de vidre que buscava des de feia tant de temps, i a la seva mare els anells i el plat on havia menjat aquella sopa tan bona.

Quan va veure el sac tan buit, sense cap rodona, es va posar una mica trist. Però de seguida es va animar i va decidir que aquell mateix dia començaria a guardar dins el sac totes les coses quadrades que trobés.

I així va ser com van començar a desaparèixer de la casa els mocadors, alguns quadres i llibres, caps de dels cedés de música i moltes coses més.

FI

Marifé Ibáñez